

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....
 Cím: *Dus választék ismeretlen kirándulóhelyekben*
 Forrás: *Uj Nemzedék*

Osztályozás	
Tárgy	496.5
Hely	
Idő	"1925"
Személy	

Dus választék ismeretlen kirándulóhelyekben

A budai hegyvidék idillikus tájai — Kezdő kirándulók hasznos tájékoztatója

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

Nyár, kirándulók évadja. A családanya már szombaton nekiáll és gyurja a tésztát, rántja a húst, apa a térképen tanulmányozza, hogy melyik koreszmában mérik a legjobb bort, a leghidegebb sört, a gyermekek nem is tudnak elaludni nagy boldogságukban, hogy másnap kedvükre sivalkodhatnak, lancurozhatnak és még sem szól kukkot sem a legzordonabb rém, a házmester. Ha fölvirrad a vasárnap, megindul a nagy tanakodás: hová menjenek? Hosszu a fejtörés, néha civódás lesz belőle, sőt kínos jelenet és a vége mégis száz eset közül kilencvenben, hogy oda indulnak, ahová már a mult vasárnap megfogadták, hogy nem teszik a lábukat: a hüvösvölgyi Nagyrétre, a Kamaraerdőbe, Visegrádra, a Duna mellé, szóval azokra a helyekre, amelyekre vasárnaponként ezrével tódul a nép.

Mindenki szeretne kissé magányosan, idegen emberek szemétől nem feszélyezetten tölteni el egy napot a természetben, kedvére élni, mintha egyedül lenne az egész világon, mégis a megszokás tehetetlensége, meg a tömegvonás ősi ereje majd mindekit a megszokott, az ellepott helyekre vonz. Nem lesz tehát érdektelen közönyéből kissé fölrázni a posti embert és kezénél fogva elvezetni kellemes, üde és magányos tájakra, amelyek távol esnek a tömegjárás országútiától. Valamivel többet

kell ugyan gyalogolni, de csak némelyik helyre, hanem a magányosság mindenik esetben bőven kárpótolt a fáradságért.

Ha az ember már a 83-as villamosra sodródott, még akkor sem kell okvetlenül a Nagyrétre menni. Három állomással a végállomás előtt, aki kiszáll, egy lejtős és óriás rét sarkában találja magát. Keskeny, bokrokkal ellepott mezei ut viz befelé a sűrűbe. Csak menni kell lefelé. Egy helyütt az út elfordul, de az utban álló bokrokon át keskeny ösvény viz tovább, néhány lépcső következik. A lépcső alján jobbra kell fordulni és akkor kicsike rét bujik elő. Akkora csak, mint egy táncterem, egy család kényelmes, vasárnapi leheveredésére éppen elég. Három oldalról bokrok szegélyezik, negyedik felől jókora mélységben az Ördögárok a határ. Ezt az idil-

likus réteszkét igazán érdemes egy napra okkupálni és ha netán valaki megelőzőtt volna bennünket, az sem tragédia, mert száz lépéssel odább újabb, hasonlóan bájos hely kínálkozik, azután másik, majd harmadik.

Fő a korai indulás. Elöl megy a családanya, mert ő tudja az utat, mögötte a férj, aki, mint sivatagbeli rokona, a teve, egymaga hurcolja az egész társaság minden felsőkabátját és ráadásul még két-három plédet is, a jélekkü idősebb nőrokonon lesz az udvari csomaghordó. Hóna alatt méterhosszu csomag, olyan vastag, hogy karja O-betűre görbül, de a kezéből mégis három csomag lóg a föld felé, ami persze egyáltalán nem zárja ki, hogy másik kezében is vigyen csomagot; egyet ugyan, de sulyra és terjedelemre a hárommal felérőt. A csemeték is résztvesznek a közteherviselésben. Vékonyka karjaikon is lóg egy-egy kosár, de meglehetősen üres, mert mire a célhoz elérnek, mindent kitorokskodtak belőle. Legaltruisztikusabb az idősecske kisaszony. Ő maga világért nem iszik, csak kávé, de hatalmas kosárban mégis ő cipeli az üveg borokat és söröket.

Ők hát jól mulatnak magános réttükön és este a jól eltöltött nap tudatában várakoznak a villamosra, de még abban is külön szencsájuk van. Ha két-három tulzsfolt villamost kénytelenek is elengedni, a negyedikre okvetlenül följutnak, mert a végállomásra induló kocsikban mindig fönntartanak néhány állóhelyet az utközben föl szállók részére. A végállomáson tolongók óraszám is elvárakoznak s míg azok egymásra préselve a rácsok között még lélegzeni se tudnak, addig a Nyári-ut megállónál kényelmesen a fűbe lehet heveredni.

A később érkezőnek se kell kétségbeesni, ha csöndet, elhagyottságot keres. Kimegy a végállomásig, a Hárshegy irányában keresztül-vág a Nagyróten. Gőgösen mosolyog a réten hemzsező sokaságon és megy-megy, át az országuton egészen a menedékbódéig. A menedékbódétól jobbkéz felé fordul és alig megy az ösvényen vagy háromszáz lépést, találkozik a fura természeti tüneményvel, ami lehet kiszáradt hegyi patak medre, vagy hegyomlás maradványa. Szóval egy szakadék az utmutató föl a hegynek. A szakadék egyre mélyebb és szélesebb lesz, majd helyenként három-négy ágra tagozódik. Kellemes nyugvóhelyek kínálkoznak már az erdőben is, de följebb kell menni, erre még sokan járnak. Közeli a hegy tetejéhez már kiderül, hogy tizenöt-husz percig is eltartott a bandukolás, de megérte. A szakadék itt már több emelet mélységű és ez magában is impozáns látvány, de sokkal megejtőbb, hogy lépten-nyomon valóságos kis szigetek képződnek. E szigeteken övig ér a fű, egy-két fa bolorgat rajta. Szinte a fönfoglalás izgalma jár át a társaságon, amely vasárnapra birtokába vesz egy ilyen szigetet.

Balról a hegyoldal meredezik, jobbfelől széles kilátás a végtelenségbe vesző síkságra, a hegymászó társaság most a fűben fekvé heveri ki a turistáskodás fáradaimait, az ifjú pár most lép ki az erdőből, míg a nagy leány

leült a szakadék szélére és lábát szinte a sem-
mibe lógatja le.

Annak is szolgálhatunk csemegével, aki va-
sárnapját némi turázással szereti változato-
sabbá tenni. A hüvösvölgyi végállomástól
Hidegkutra kell kigyalogolni. Az ut a sváb
községig meglehetősen egyhangú, de bőven
kárpótól érte maga Hidegkut, amely festői
házaival, bizarr utcarészleteivel a legjobb uti-
társként gyönyörködtet. Végig kell menni a
falun a Solymárra vivő uton és túl a falun,
vagy félórányi távolságban nagyszerű, hami-
sitlanul multszázadbeli hangulatot talál a
Malom-csárdában. A kertben földbevert padok
állanak, a festetlen fasztalok egyike mellől
harmonikaszó hangzik, a pincér maga a tulaj-

donos és fölgyűrt ingujjal sétál. Jó itt meg-
nyugodni. A huszadik század zaklatott em-
berét nagyapáink derüs és bölcs hangulata
ringatja, a szomszédban pikét meg snapszert
játsszanak, a legmodernebb öltözékű is a fe-
hér mellénynél tart és az aludtfejet olyan
hasas csöbrökben adják, aminőt csak gyer-
mekkorában látott a ma élők öregebbje is.

Sziklamászásra is bőven nyílik alkalom. A
lipótmezei megállótól lefelé haladva, a nyéki
részben a szemközti hegynek kell nekivágni.
Ez a vidék talán a legváltozatosabb Budapest
legközelebbi környékén és mégis alig ismerik.
A hegytetőről Buda belső része felé kell ka-
nyarodni és pontosabban kissé a déli vasút
irányában. Valóságos svájci táj fogad itt,
persze kisebb méretben. Kopasz, meredek
sziklafal, repedéseiben az istenkisértő azonban
fölvakmerősködhet a tetőre.

Apa, anya pihen a kemény hegymászás
után, de a gyerekeket viszi a nyugtalan vér.
Egyik a sziklák felé kapaszkodik, másik vad-
virágot gyűjt esakorba.

Nem jön ide senki, hogy megzavarja a bé-
kés órákat. Hanyattfekszük az ember, belebá-
mul az égbe és ha tetszik neki, azt is képzel-
heti, hogy amit lát, minden az övé, mert az
illuzióját nem zavarja meg senki.

Már kinek-kinek a tetszése szerint. Zaj, tü-
lekedés, idegenek sodródása helyett csönd, a
madarak éneke, a fűszál rezdülése, akiben lé-
lek van, az pillanatig sem érezheti elhagyott-
nak magát a természetben.